

Värd att vara stolt över

SocialPolitik står med sin rapportering i händelsernas centrum, och skulle kunna hålla hakan lite högre, tycker Inga-Lina Lindqvist i en recension i [Obs! i P1 den 20 maj](#).

Stolt att vara svensk – kan det vara något? Orden är slitna och lite anfrätta. Ändå är det så att jag är stolt över Sverige – inte så mycket för dess ängar gröna och fornstora dar, som för dess socialpolitik. Förbudet mot barnaga och kriminaliseringen av sexköp – det är vad som gör mig stolt över landet jag bor i. Att barn är okränkbara individer och att kvinnor inte är till salu.

Tidskriften SocialPolitik ges ut av den ideella föreningen Socialpolitisk debatt.

Mycket av materialet i SocialPolitik är bevakning av forskning inom socialt arbete och av statliga utredningar som berör förändringar i socialpolitiken. Låter en aning torrt, men är det inte.

Sverige har länge vilat på lagrarna av lyckad och radikal socialpolitik, men det hände något med det svenska självförtroendet i och med EU-inträdet. Undan för undan blev det uppenbart att vi inte alls ligger ton i ton med övriga Europa. Vår socialpolitik är lika säregen och väcker lika lite förståelse som våra schlagerbidrag till Eurovision.

De fria aborterna, alkoholpolitiken, förbudet av sexköp – allt är under attack.

Senaste numret av SocialPolitik har mycket material som handlar om det kommande valet till EU-parlamentet. Författaren och samhällsdebattören Jan Molin uppmanar i sin krönika väljarna att rösta på det parti som har ”konkreta förslag om hälsoarbete och sexualundervisning för kvinnor, vill skriva in

abort som en självklar rättighet". Han konstaterar också att tyvärr, flera av partiernas hemsidor inför EU-valet är intetsägande på denna punkt. Men det går att kräva dem på besked.

Från daghärberget Ny Gemenskap i Stockholm rapporterar tidskriftens utsände om hur den öppna europeiska arbetsmarknaden förvandlades från en dröm om öppna gränser till en mardröm av människohandel och svikna förhoppningar. Till härberget kommer män och kvinnor som varken kan hitta något arbete i Sverige eller har råd att återvända till hemlandet. Deras ambassader hjälper dem inte, och den svenska socialtjänsten tvär sina händer. På härberget kolliderar folkhemmets varma ideal med de liberala värderingarnas kalla nyttotänkande. EU-medborgare? Du får klara dig själv om du får problem här i landet. Var en sin egen lyckas smed.

Ropen på legalisering av prostitution har skallat allt högre på sistone. Tidskriften SocialPolitik ägnar frågan stort utrymme i sitt senaste nummer. Man sammanfattar här debatten kring Susanne Dodilletts idéhistoriska doktorsavhandling "Är sex arbete? Tysk och svensk prostitutionspolitik sedan 1970." Susanne Dodillet har blivit kritiserad för de forskningsmetoder hon använt sig av. Striden har framför allt gällt hennes påstående att den svenska prostitutionspolitiken utformats utan att sexsäljarna själva fått komma till tals. Dodillet säger att hennes främsta intresse varit att undersöka skillnaderna i den tyska och den svenska synen på prostitution. Hur kunde två länder som kulturellt ligger så nära varandra gå så helt olika vägar i den här frågan?

Ja, hur kunde det hända? Tyskland är givetvis en mer betydande och tongivande medlem i EU än vad Sverige är. Frågan är snarare: hur länge kommer Sverige att kunna hävda sin särart? Att leva i ett samhälle där erotiken är reducerad till en hushållsnära tjänst – är det något man kan vara stolt över?

I förra numret av SocialPolitik, 01/2009, rapporterades det om

utvecklingen i Australien, där legaliseringen av prostitutionen inte lett till bättre villkor för kvinnorna. Jag citerar: "Genom normaliseringen har man fått bort skamstämpeln från kunderna. Men kvinnorna har blivit sexuella produkter för masskonsumtion. En vara bland andra."

Det vilar en förtvivlad ton över tidskriften, ett både trotsigt och desperat rop på att någon, vi alla, ska öppna ögonen och börja se. Se övergivna barn till kriminella mammor. Se fattiga föräldrar som inte har råd att hämta ut läkemedel till sina sjuka barn. Se de gömda barnen.

Risken med ett sådant tilltal är att läsaren kan drabbas av vanmakt och vilja fly istället för att fäkta. Det vore synd.

Redaktionen vill "lyfta fram frågor och perspektiv som kommer bort i mediebruset". Men just de socialpolitiska frågorna har verkligen varit i fokus i mediebruset. Aftonbladets Fattigblogg, där en reporter levde på socialbidragsnormen under en månad och bloggade om det, har debatterats friskt i media. Nyfattigdomen bland barnfamiljerna är väl belyst, liksom försämringarna i sjukförsäkringen. Tidskriften står alltså med sin rapportering i händelsernas centrum, och skulle kunna hålla hakan lite högre.

SocialPolitik är samhällets trosbekännelse. I den formulerar politikerna själva kärnan av den folkligt förankrade förkunnelsen. Detta är vad vi tror på.

Vi tror på att kommunen har yttersta ansvaret för människor som bor och vistas i kommunen. Vi tror ock på att det ska finnas en offentligt finansierad sjukförsäkring. Och att kriminalvården främst ska verka för att minska återfallsrisken, inte för att straffa hårdast möjligt.

Kanhända att dessa ideal börjar låta en aning udda och dåligt verklighetsförankrade. Men de är värda att kämpa för. Värda att vara stolt över.

[Inga-Lina Lindqvist](#)